

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/20/2022
Identifikačné číslo spisu:	7219010542
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7219010542.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci proti obvinenému J. K. pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 30. novembra 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného J. K. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. septembra 2021, sp. zn. 6To/47/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. K. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom z 28. februára 2020, sp. zn. 5T/31/2019, uznal obvineného J. K. (ďalej len „obvinený“) za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- v F. na ulici L. XX a P. XX v presne nezistenej dobe najneskôr 28. februára 2014 vylákal od poškodeného MUDr. J. B., PhD. peňažné prostriedky vo výške 157.000 Eur pod zámienkou ich investovania do nákupu motorových vozidiel továrenskej značky M., ktoré prevzal v hotovosti a zaviazal sa ich vrátiť do 31. augusta 2015, hoci už v čase poskytnutia pôžičky vedel, že peňažné prostriedky v lehote splatnosti nevráti a nepoužije ich na dohodnutý účel, ale použije ich pre vlastnú potrebu, čím takto svojim konaním spôsobil MUDr. J. B. PhD., nar. XX. H. XXXX, trvale bytom F., L. XX potom, ako mu 2. júna 2016 vrátil z požičaných peňažných prostriedkov sumu 5.000 Eur, celkovú škodu vo výške 152.000 Eur.

Za to mu súd I. stupňa uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov s tým, že ho podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona na jeho výkon zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad v trvaní 1 rok.

Na podklade odvolania obvineného a odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „prokurátor“) Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. septembra 2021, sp. zn. 6To/47/2020 podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu I. stupňa z 28. februára 2020, sp. zn. 5T/31/2019 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, že obvinenému podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Súčasne mu podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad v trvaní 1 roka. Odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Kuzmu, advokáta v Košiciach, dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania doručenom súdu I. stupňa 22. marca 2022 obvinený uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe je pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona nevyhnutné uviesť iného do omylu alebo využiť niečí omyl (konanie) a táto osoba v dôsledku svojho omylu vykoná majetkovú dispozíciu (príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), pretože iba v prípade, ak je škoda na cudzom majetku spôsobená v príčinnej súvislosti s omylom inej osoby, možno hovoriť o spáchaní trestného činu podvodu. Omyl spočíva v rozpore predstavy so skutočnosťou, musí mať určitú kvalitu, nestačí akákoľvek nepravda a musí byť prostriedkom spôsobilým na oklamanie iného v konkrétnej situácii. V predmetnej trestnej veci zo skutkovej vety vyplýva, že obvinený mal poškodeného uviesť do omylu v otázke účelu použitia poskytnutých finančných prostriedkov, pričom už v čase poskytnutia pôžičky vedel, že peňažné prostriedky v lehote splatnosti nevráti a nepoužije ich na dohodnutý účel, ale ich použije pre vlastnú potrebu. Napriek tomu, že obvinený celé konanie tvrdil, že zo strany poškodeného išlo o investíciu na vopred dohodnutý účel, súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, že pôžička nebola účelovo viazaná a nebolo dohodnuté, že vrátenie požičanej sumy sa má realizovať z výnosov nejakej podnikateľskej činnosti. Súd vychádzal z tvrdení poškodeného, ktorý uviedol, že išlo o klasickú pôžičku, ktorá nebola poskytnutá na konkrétny dohodnutý účel. Obvinený poukázal na to, že skutkovú vetu nemožno dopĺňať odôvodnením rozsudku a odôvodnenie rozsudku nemôže negovať skutkovú vetu, ako je tomu v tomto prípade. Popis skutku musí byť uvedený tak, aby jednotlivé jeho časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obvinený uznaný za vinného, v opačnom prípade dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. III. ÚS 509/2015).

Vzhľadom k tomu, že súdy dospeli k záveru, že pôžička nebola poskytnutá na vopred dohodnutý účel, tento záver nekorešponduje so skutkovou vetou rozsudku a absentuje aj znak uvedenia do omylu, čo je obligatórny znak objektívnej stránky trestného činu podvodu. Zo skutkovej vety totiž vyplýva, že finančné prostriedky mali byť vylákané pod zámienkou investovania do nákupu motorových vozidiel a teda obvinený mal uviesť do omylu poškodeného v otázke použitia finančných prostriedkov, čo sa však nepremietlo do odôvodnenia rozsudku, keďže súd v rozpore so skutkovou vetou ustálil, že pôžička nebola účelovo viazaná.

Samotné nevrátenie peňažných prostriedkov nemôže napĺňať objektívnu stránku trestného činu podvodu, pretože nedošlo k uvedeniu do omylu žiadnych osôb a ani nedošlo k využitiu omylu žiadnych osôb. Poškodený sám uviedol, že finančné prostriedky neposkytol na konkrétny účel a podmienkou poskytnutia pôžičky nebolo investovanie peňazí do nákupu áut. Poškodený požičal obvinenému finančné prostriedky, ktoré tento nebol schopný riadne a včas vrátiť v dôsledku zlej finančnej situácie. Súdny zásadne pochybil v tom, že nerozlišovali medzi trestným činom podvodu a neschopnosťou splniť svoj záväzok, čo je v rozpore s čl. 17 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje,

aby páchatel už v čase pôžičky konal v úmysle peniaze vôbec nevrátiť, alebo nevrátiť v dohodnutej lehote, prípadne koná s vedomím, že peniaze nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, čím uvádza veriteľa do omylu (R 57/1978).

Skutočnosť, že obvinený mal v úmysle rozbehnúť obchod s S. M., z výnosu ktorého chcel poškodenému peniaze vrátiť, preukazuje celý rad dôkazov, najmä: obvinený vypracoval pred prevzatím finančných prostriedkov podnikateľský zámer, podľa ktorého postupoval, rokoval s českým a slovenským predajcom vozidiel M., zabezpečil garáž, kde malo byť predvádzacie vozidlo zaparkované, zriadil a otvoril prevádzku na F. ulici v F. na predaj áut, svedok Ing. J. K. vypovedal: „Viem o tom, že syn plánoval nakupovať a predávať vozidlá M., pripravil garáž na H., dal tam umelý trávnik, zabezpečil zrkadlá a zháňal parkovacie miesta na F. ulici, s čím však bol problém ...“, svedkyňa Ing. G. H. v rámci svojho výsluchu podrobne popísala obchodné aktivity, vízie a plány dovolateľa a tiež potvrdila, že obvinený mal v úmysle podnikat' s vozidlami M., uviedla aké kroky v záujme realizovania obchodného plánu urobil, aj dôvody, prečo k nákupu vozidla nedošlo.

Obvinený si je vedomý, že mal nereálne očakávania, avšak neúspech jeho podnikateľského zámeru nepredstavuje spáchanie trestného činu. Všetky dôkazy, na základe ktorých súdy dospeli k záveru o jeho vine, ako aj všetky okolnosti, o ktoré svoje rozhodnutia opreli, sa týkajú obdobia niekoľko rokov po poskytnutí pôžičky a sú pre posúdenie úmyslu obvineného bez právneho významu.

Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25. mája 2010, sp. zn. 7Tdo/486/2010, podľa ktorého z hľadiska naplnenia znakov trestného činu podvodu je relevantné len také konanie páchatel'a, ktoré predchádza transferu majetkovej hodnoty z dispozície poškodeného do dispozície páchatel'a, alebo niekoho iného. Iba také konanie môže byť v príčinnej súvislosti s následkom, ktorý má podobu úbytku majetku na strane poškodeného. Konanie, ktoré spadá do štádia potom čo sa naznačený transfer uskutočnil, už túto povahu nemá a nemôže byť preto považované za súčasť konania rozhodného pre naplnenie znakov trestného činu.

Skutková veta založená na tom, že obvinený vylákal od poškodeného peňažné prostriedky pod zámienkou ich investovania do nákupu motorových vozidiel, pričom už v čase poskytnutia pôžičky vedel, že tieto nepoužije na dohodnutý účel, nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu podvodu. Pri zmluve o pôžičke totiž dochádza prevzatím finančných prostriedkov k prechodu vlastníckeho práva na dlžníka, a ten nie je obmedzený v spôsobe nakladania s nimi. Vzhľadom na uvedené má obvinený za to, že uvedenie do omylu v otázke samotného použitia finančného prostriedku je pre posúdenie naplnenia obligatórnych znakov objektívnej stránky trestného činu právne irelevantné. Finančné prostriedky obvinený investoval v súlade s podnikateľským plánom a k ich vráteniu z dôvodu neúspechu v podnikaní nedošlo.

Obvinený poukázal i na ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je každý povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám, okrem iného aj na majetku. Poškodený poskytol obvinenému veľký obnos peňazí bez akejkoľvek garancie ich vrátenia a bez preverenia jeho solventnosti. Navyše už pred poskytnutím pôžičky poškodený poskytol obvinenému menšie sumy finančných prostriedkov, s ktorých vrátením obvinený meškal. Tieto okolnosti mali poškodenému napovedať, že obvinený nie je solventný a má finančné problémy. Ten však rezignoval na ochrane svojich majetkových záujmov a nedodrжал obvyklú mieru opatrnosti.

Z vyššie uvedeného vyplýva že skutok, na základe ktorého bol obvinený uznaný za vinného, nenapĺňa objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na základe čoho došlo v trestnom konaní k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), aby v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom súdu I. stupňa z 28. februára 2020, sp. zn. 5T/31/2019, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 23. septembra 2021, sp.

zn. 6To/47/2020 bol porušený zákon v neprospech obvineného, zrušil podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku oba rozsudky a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec v potrebnom rozsahu opätovne prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril poškodený MUDr. J. B., PhD. prostredníctvom splnomocnenca JUDr. Miroslava Kráľa, advokáta v Košiciach, podaním doručeným súdu I. stupňa 14. apríla 2022, v ktorom uviedol, že obvinený v dovolaní iba zopakoval svoje tvrdenia a názory, ktoré uviedol už v konaní na súde I. stupňa a následne aj v odvolacom konaní. Poukazuje na judikatúru a súdnu prax, ktorá je na predmetné konanie neaplikovateľná, vzhľadom na iný skutkový stav. Snaha obvineného vyvrátiť dôvod podozrenia z uvedenia poškodeného do omylu zámerom rozbehnúť obchod s vozidlami S. M. nemôže obstať. Súd nižšieho stupňa dospeli k správnym záverom, pričom odvolací súd vo svojom rozsudku uviedol, že obvinený len navonok predstieral zámer rozbehnúť obchod s vozidlami, čím chcel zakryť svoj podvodný úmysel. V konaní bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obvinený naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu a spôsobil škodu na cudzom majetku.

Poškodený zastáva názor, že v konaní nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a preto navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie obvineného odmietol.

Prokurátor sa k dovolaniu obvineného vyjadril v podaní doručenom súdu I. stupňa 20. apríla 2022, v ktorom uviedol, že väčšina obvineným tvrdených námietok smeruje proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, rozsahu a hodnotenia vykonaného dokazovania, preskúmavanie ktorých je v dovolacom konaní neprípustné. Obvinený v dovolaní účelovo a tendenčne vytrháva z kontextu dokazovaním preukázané skutočnosti a úvahy súdov, vrátane skutočností uvedených v skutkovej vete, ktoré si následne prispôbuje s cieľom vyhnúť sa trestnoprávnym následkom za svoje protiprávne konanie. Súd I. stupňa a odvolací súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne, podrobne a zreteľne uviedli, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opreli a akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov spravovali, pričom sa dôsledne zaoberali obhajobou obvineného. Výčerpávajúco vysvetlili, na základe akých dôkazov k vine odsúdeného dospeli a ktorými dôkazmi bola obrana obvineného vyvrátená. Uvádzali pritom konkrétne skutočnosti vyplývajúce z jednotlivých dôkazov, o ktoré opreli svoje úvahy a ustálili skutkový stav o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Náležitým spôsobom sa vysporiadali aj s argumentáciou obvineného. Opätovné uvádzanie skutočností a záverov plynúcich z predmetných rozhodnutí by bolo preto len kopírovanie vecne správnych dôvodov, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutí. Zo skutkovej vety vo vzťahu k objektívnej stránke obzvlášť závažného zločinu spočívajúcej „v uvedení do omylu“ je zjavné, že obvinený uvádzal do omylu poškodeného keď mu tvrdil, že ním poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutej lehote vráti, k čomu však nedošlo. Oba sudy správne v skutkovej vete ustálili, že obvinený vylákal peňažné prostriedky od poškodeného MUDr. J. B., PhD. pod zámienkou ich investovania do nákupu motorových vozidiel továrenskej značky M.. Zámer obvineného rozbehnúť predaj vozidiel v spojení s vrátením predchádzajúcich pôžičiek, serióznym správaním obvineného a jeho materiálnym zabezpečením prevádzkovaním čerpacej stanice boli skutočnosťami, prostredníctvom ktorých poškodený posudzoval bonitu a solventnosť obvineného a poskytol mu pôžičku. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže byť naplnený ani tým, že v konaní nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu (stanovisko najvyššieho súdu pod bodom 3 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011). Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obvinený v čase prevzatia pôžičky od poškodeného vedel, že vzhľadom na svoje predošlé dlhy a ekonomickú situáciu, ako aj hospodársku situáciu obchodnej spoločnosti C. s. r. o. (pôvodne K., s.r.o.) nebude schopný svoj záväzok splniť. Časová postupnosť poskytnutých úverov obvinenému a uvedenej spoločnosti nasvedčuje tomu, že časť z poskytnutých peňazí od poškodeného používal práve na splatenie svojich skôr splatných záväzkov.

K argumentu obvineného, že sudy pri naplnení subjektívnej stránky obzvlášť závažného zločinu vychádzali z konania obvineného po spáchaní skutku, kedy sa zbavoval svojho majetku, prevádzal obchodný podiel na nástupnícku spoločnosť, ktorá doposiaľ nevykonáva podnikateľskú činnosť, ako aj dodatočné zmeny účtovných závierok obchodnej spoločnosti C. s.r.o. za roky 2014 a 2015, prokurátor uviedol, že uvedené skutočnosti síce nastali po spáchaní trestného činu, avšak je z nich možné

usudzovať vnútorný vzťah obvineného k porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom.

Prokurátor sa nestotožnil ani s tvrdením obvineného, že poškodený nedodrжал obvyklú mieru opatrnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, pretože na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podľa § 221 Trestného zákona sa nevyžaduje, aby poškodený vynaložil osobitné úsilie, ktoré nie je v obdobných prípadoch bežné. Obvinený v čase prevzatia peňažných prostriedkov simuloval tak, aby nič nenasvedčovalo tomu, že má finančné problémy. Poškodený si ani nemal ako overiť platobnú schopnosť obvineného.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

Najvyššiemu súdu bolo súdom I. stupňa dovolanie obvineného, spolu s vyjadreniami a trestným spisom, doručené na rozhodnutie 26. apríla 2022.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a zároveň boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

V zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu č. 120 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2012).

Najvyšší súd tiež poznamenáva, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

Obvinený v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu upravenému v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd zdôrazňuje, že je viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ku ktorým dospeli súdy v pôvodnom konaní, pretože dovolací súd správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže skúmať a meniť. Tieto skutkové zistenia sú obsiahnuté v rozsudku súdu I. stupňa a to v skutkovej vete jeho výrokovej časti, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol a zároveň sa stotožnil s odvolacími námietkami prokurátora, na základe ktorých korigoval výrok o treste rozsudku súdu I. stupňa.

Obvinený tak môže vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozhodnutia, v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že o trestný čin nešlo, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho

trestného činu, než ktorého sa dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Uvedené právne závery k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku majú svoj podklad v rozhodnutiach a stanoviskách najvyššieho súdu uverejnených v Zbierkach stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu č. 47 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014).

V zmysle vyššie uvedených právnych úvah najvyšší súd primárne zdôrazňuje, že jedinou obvineným namietanou skutočnosťou, ktorú vo vzťahu k rozhodnutiam súdov nižších stupňov subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku, pre ktorý bol právoplatne odsúdený, t. j. vo vzťahu k jeho právnemu posúdeniu ako obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, namietajúc naplnenie objektívnej stránky uvedeného trestného činu, pretože má za to, že v jeho konaní absentuje znak uvedenia do omylu poškodeného v otázke použitia finančných prostriedkov, ktoré neboli poskytnuté na konkrétny účel. Zároveň obvinený v dovolaní namietal i naplnenie subjektívnej stránky trestného činu, pričom poukázal na konkrétny dôkaz, z ktorých podľa neho vyplýva, že skutočne mal v úmysle rozbehnúť obchod s S. M., z výnosu ktorého chcel poškodenému vrátiť peňažné prostriedky.

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 221 ods. 4 písm. a) Trestného zákona odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu.

Dovolací súd k námietke obvineného ohľadom naplnenia objektívnej stránky trestného činu musí opätovne konštatovať, že v rámci dovolacieho konania je oprávnený vychádzať z takej formulácie skutku, akú ustálili súdy v pôvodnom konaní (t. j. skutok obsiahnutý vo výrokovvej časti rozsudku súdu I. stupňa z 28. februára 2020, sp. zn. 5T/31/2019) a tento nemôže dopĺňať ani meniť. Keďže skutok nemožno nejakým spôsobom korigovať, mohol najvyšší súd dospieť iba k záveru že, tak ako bol tento ustálený, naplňa skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, keďže obvinený konal takým spôsobom, že sa obohatil na škodu majetku poškodeného MUDr. J. B., PhD., od ktorého vylákal peňažné prostriedky vo výške 157.000 Eur vo forme pôžičky pod zámienkou, že ich investuje do nákupu motorových vozidiel značky M., čím ho uviedol do omylu, pretože peňažné prostriedky použil na iný účel. Z požičaných peňazí obvinený poškodenému vrátil čiastku vo výške 5.000 Eur, čím bola škoda vzniknutá poškodenému ustálená na sume 152.000 Eur, čo je v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona škodou veľkého rozsahu.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súdy nižšieho stupňa v právnej kvalifikácii posudzovaného skutku nepochybili.

Skutkovými námietkami, ktoré obvinený vo svojom dovolaní uviedol, sa najvyšší súd ako súd dovolací v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolanie), v zmysle vyššie uvedených záverov nemôže zaoberať.

Ohľadom námietky obvineného týkajúcej sa subjektívnej stránky trestného činu, o ktorej tvrdí, že nebola v pôvodnom konaní preukázaná, odkazuje dovolací súd na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu prijaté 14. júna 2010, pod sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2011, podľa ktorého dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže byť naplnený s poukazom na to, že v konaní nebola vykonaným dokazovaním preukázaná subjektívna stránka trestného činu.

Dovolací súd konštatuje, že ani túto námietku obvineného nie je vzhľadom na uvedené stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu v dovolacom konaní možné preskúmať.

Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného, pretože zistil, že skutočnosťami ktoré v ňom uviedol, nebol v konaní naplnený ním uplatnený dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.